

отгорѣ иде тази свѣтлина. Не, отъ главата вжтрѣ иде тази свѣтлина. Работи тази глава! За физическия свѣтъ свѣтлината иде отгорѣ, но за насъ хората свѣтлината не иде отгорѣ. Човѣшкиятъ мозъкъ, човѣшката глава е единъ акумулаторъ, отдѣто се прѣдава Божествената свѣтлина. За насъ, тази свѣтлина иде отъ мозъка, отъ сърцето, отъ душата, отъ духа. Това сж все фантастически думи, защото умътъ не се вижда, сърцето не се вижда; душата не се вижда и духътъ не се вижда. Всички тия думи, съ които си служимъ, сж невидими. За сега, има нѣколко думи въ които хората вѣрватъ. Въ ума вѣрватъ, въ сърцето вѣрватъ, и въ живота вѣрватъ. Въ туй сме заставени да вѣрваме, защото всѣки чувствува болка, всѣки мисли, всѣки живѣе. Тѣзи думи — умъ, сърце и животъ, сж придобили гражданство, но думитѣ душа и духъ не сж придобили гражданство. Дали има духъ, дали има душа, това е споръ. Писатели и поети казватъ, запримѣръ: духътъ на този народъ витае надъ него, духътъ на този поетъ витае около гроба си — макаръ да отричатъ, че има духъ. Човѣкъ, самъ по себе си, е единъ затворенъ гробъ, и Христосъ казва: „Вие сте гробища варосани“. Какво търси единъ духъ около гроба си, около мъртвитѣ и тамъ да витае? Значи, макаръ и въ поетическа форма употребени тия слова, показватъ, че човѣкъ, самъ по себе си, прѣдставя единъ затворенъ гробъ. Като е тѣй, има вѣрване, че единъ денъ хората ще излѣзатъ отъ гробоветѣ си. Това е символически езикъ, въ който, ако се впуснемъ, ще има много противорѣчия и отъ едната, и отъ другата страна. За насъ важниятъ въпросъ е да